

ת"ד 9462/08/13 - מדינת ישראל נגד אריאל חיים אלסיבני

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

16 יולי 2015

ת"ד 9462-08-13 מדינת ישראל נ' אלסיבני

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: המאשימה:

מדינת ישראל

- נגד -

אריאל חיים אלסיבני
ע"י עו"ד אמירה רינגר

הנאשם:

הכרעת דין

הנאשם מזוכה, מחמת הספק, מן העבירות שיוחסו לו.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום (מתוקן) אשר בו נטען כי בעת שנהג במכונית ברח' ארלוזורוב בת"א מכיוון מערב לכיוון מזרח והתקרב לצומת מרומזר עם רח' ויצמן כשהוא, הנאשם, בנתיב הימני ביותר מתוך שלושה נתיבים בכיוון זה, נהג הוא, עפ"י הטענה, בקלות ראש, לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא הבחין מבעוד מועד בהולכת רגל ילידת 1933 שחצתה את הכביש במעבר חציה ברח' ארלוזורוב אחרי הצומת מכיוון שמאל לימין כיוון נסיעתו, זינק בנסיעה כשהולכת הרגל כבר מצויה בתוך מעבר החציה, לא איפשר לה להשלים את החציה בבטחה ופגע בה בחוזקה לאחר שהספיקה לחצות כ- 7.80 מטרים משפת אי התנועה, והפיל אותה לכביש.

עוד נטען בפרק העובדות של כתב האישום כי כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל חבלה של ממש בכך שנגרמו לה חבלת ראש ושברים מרובים בגפיים, בגב ובצלעות וכי היא נזקקה לניתוח ולאשפוז ממושך בבית חולים וכן שאובחנה עם סימנים ברורים של הפרעה דכאונית וירידה קוגניטיבית ונקבעו לה בעקבות כך 30% נכות נפשית וקוגניטיבית.

כמו כן נטען כי ניזוק רכבו של הנאשם.

הנאשם, באמצעות באת כוחו, כפר באחריותו לתאונה, הכיר בכך שנהג במכונית בכיוון האמור ובנתיב הימני מתוך 3 נתיבים, הכיר גם בכך שהיה קיים במקום מעבר חציה כמתואר, ובחר לפרט ולהלין על כך שהתביעה לא מצאה לנכון לפרט בכתב האישום כי מדובר במעבר חציה מרומזר. הנאשם הכיר בכך שהולכת הרגל חצתה במקום אך טען כי חצייתה נעשתה מימין לשמאל ובאור אדום להולכי רגל. הנאשם הוסיף והלין, בפירוט של תשובתו לכתב האישום, על כך שהתביעה לא מצאה לנכון לפרט בכתב האישום שהולכת הרגל חצתה באור אדום להולכי רגל. הנאשם הכיר בכך שהולכת הרגל נפגעה מרכבו אך כפר בכל היבטי קלות הראש וחוסר תשומת הלב הנטענת כלפיו. עוד כפר הנאשם בדבר הנכות הפסיכיאטרית שאירעה עפ"י הנתען להולכת הרגל בקשר עם האירוע.

לנוכח דבר הכפירה נקבע התיק להוכחות והוצגו ונשמעו הראיות והעדויות.

מטעם התביעה העידו העדים הבאים:

מר שמעון קיסלביץ ממחלקת הרמזורים של עיריית ת"א (מנהל מרכז בקרת רמזורים) (ע.ת. 1) ובמסגרת עדותו הוגשה תע"צ יחד עם נספחים בקשר עם זמנים ותרשים הצומת (סומן ת/1).

השוטרת הגב' הילה אסרף (ע.ת. 2) אשר במסגרת עדותה הוגש דו"ח פעולה שערכה (סומן ת/2).

הבוחן המשטרתי מר דן בירס (ע.ת. 3) אשר במסגרת עדותו הוגשו דו"ח בוחן (ת/3), וידאו מקום התאונה (ת/4), פלטים ממכשיר וריקום (ת/5) (ת/6) תע"צ בקשר למכשיר הוריקום (ת/7, ת/8), מסמך שיחזור תאונה (ת/9), פרוטוקול ניסויים בזירת אירוע (ת/10), תרשים (ת/11), בקשת פניה לתע"צ תרשים ותוכנית רמזורים (ת/12), מיזכר לענין עד ראייה (ת/13) הודעות נהג (ת/14, ת/15), דו"ח ביצוע ניסוי שדה ראייה (ת/16), אישור נטילת רישיון נהיגה (ת/17), מזכר (ת/18), דו"ח פעולה (ת/19), סקיצה (ת/20) ולוח תצלומים (ת/21).

השוטר מר שי אשכנזי (ע.ת. 4) אשר במסגרת עדותו הוגשה הודעה שגבה מהנאשם (סומנה ת/22).

האזרחית הגב' לאה מנצור, שהינה הולכת הרגל המעורבת. (ע.ת. 5).

הד"ר משה ברוך (ע.ת. 6) שערך, לבקשת משפחתה של הולכת הרגל, תעודת רופא בקשר עם מצבה הרפואי ונכותה (סומנה ת/23).

האזרח מר ארז זדה (ע.ת. 7), עד ראייה, אשר ערך סקיצה (סומנה ת/24).

בהסכמה הוגש מטעם התביעה, טרם סיום פרשת התביעה, גם דיסק המכיל 17 תמונות של ניסוי שדה ראייה שערך הבוחן המשטרתי, ובו מצולם, בין היתר, קטנוע לשם המחשה של שאלת קיום ומידת הסתרה של שדה הראייה לנאשם בידי אופנוע (הדיסק סומן ת/25).

מטעם ההגנה העידו העדים הבאים:

הנאשם, מר אריאל חיים אליסבובי (ע.ה. 1)

מומחה מטעם ההגנה, מר דורון פת (ע.ה. 2), אשר במסגרת עדותו הוגשה חוות דעת מומחה הגנה (סומנה נ/5) וכן השלמה לחוות דעת מומחה הגנה (סומנה נ/6).

לבקשת ההגנה הוגשו מטעם ההגנה במהלך הדיונים בתיק זה גם מסמך הנחיה משטרתי 19/96 בקשר עם מהירות חציית הולכי רגל (סומן נ/1), חוזר הדרכה משטרתי 35/91 בקשר עם זמני תגובה (סומן נ/2), וכן - בהחלטה מנומקת שניתנה - גם הודעותיה של הולכת הרגל מן התקופות שבסמוך לאחר האירוע (סומנו נ/3, נ/4).

הצדדים, כמבוקשם, סיכמו בתיק זה בכתב.

מסקנתי בעקבות מתן הדעת למכלול שהובא בפני היא שמתקיים ספק סביר בשאלת אחריותו של הנאשם לקרות התאונה ובשאלת יכולתו למנוע אותה, וכי מספק זה, ואך מחמת הספק, יהנה הנאשם ויזוכה.

ולהלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

ראשית ייאמר כי אכן, כטענת ההגנה, עולה מן הראיות שמדובר בצומת מרומזר אשר הרמזורים בו כוללים גם רמזור להולכי רגל המתייחס למעבר הולכת הרגל את הכביש וכן כי בעת האירוע פעלו הרמזורים בצומת כתיקנם.

עוד ייאמר כי עולה מן הראיות שאין ירוק משותף ברמזורי הצומת לכלי רכב בכיוון נסיעת הנאשם ולהולכי רגל במעבר החציה הרלבנטי לחציית הולכת הרגל באירוע דן.

מעדותו של עד התביעה מר שמעון קיסלביץ, מנהל מרכז בקרת הרמזורים בעיריית ת"א, ומן התע"צ שהוגשה באמצעותו, כמו גם מעדותו של הבוחן המשטרתי מר דן בירס (בעמ' 24 שורה 26 לפרוטוקול) עולה כי מופעי הרמזור הרלבנטיים בתיק זה מלמדים שרק בחלופ 7 שניות מרגע שהסתיים מופע הרמזור הירוק להולכי רגל (במעבר החציה הרלבנטי לחציית הולכת הרגל במקרה דן) מתחיל מופע הרמזור הירוק לכלי הרכב בכיוון תנועת הנאשם.

בכתב האישום לא נטען שהנאשם נכנס לצומת באור אדום.

למעשה, גם עיון בעדותו של הבוחן המשטרתי (בעמ' 24 שורה 13 לפרוטוקול) מלמד שהבוחן המשטרתי מבהיר כי אין הוא טוען שהנאשם נסע באור אדום.

במילים אחרות: אם אין מחלוקת שהנאשם לא נכנס לצומת בניגוד לאור האדום, פירושו של דבר שנכנס לצומת, כגירסתו, אך ורק לכשהתחלף לדידו האור האדום לאור ירוק, ונסע בירוק.

עוד מסקנה פשוטה המתבקשת בקשר לכך, ובהינתן משך המופע של הירוק בכיוון נסיעת הנאשם, היא שבעת המיפגש בין מכוניתו של הנאשם להולכת הרגל במעבר החציה או באיזור מעבר החציה אשר מן העבר השני של הצומת, הרמזור לנאשם היה ירוק (ובהינתן שאין מופע ירוק משותף לשניהם) הרמזור להולכי רגל, להולכת הרגל דן, היה אותה עת אדום.

עלתה עם זאת השאלה, ונותחה, האם יתכן אולי שהולכת הרגל התחילה את חצייתה באור ירוק להולכי רגל אך במהלך חצייתה התחלף לדידה האור לאדום להולכי רגל.

בסוגיה זו מוצא אני לנכון לקבל כהגיון חישובי שלא נסתר את עמדת מומחה ההגנה על כי באם חצתה הולכת הרגל משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם אזי בהינתן פרק הזמן בשניות המפריד בין סוף מופע האור הירוק להולכי רגל לתחילת המופע הירוק לכלי רכב (במופעים הרלבנטיים לאירוע זה) והכוונה היא ל-7 שניות כאמור, ובהינתן פרק הזמן המפריד בין תחילת נסיעה ממצב עמידה לפני קו העצירה (כפי שלא נסתר) ע"י הנאשם אלא אך רק לכשהתחלף לדידו האור בכיוון נסיעתו לירוק ועד להגעתו למעבר החציה שבצידו השני של הצומת (כ-5 שניות לפי בדיקת המשטרה) אזי המשמעות היא שבין אם הולכת הרגל חצתה משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם ובין ובוודאי, אם חצתה, מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם, חצתה היא בכל הכבוד וההערכה, באור אדום להולכי רגל אף מתחילת חצייתה.

רוצה לומר שבין אם מקבלים כנתון את מהירות החציה שיוחסה להולכת הרגל ע"י הבוחן המשטרי, ובין אם מקבלים כנתון את מהירות החציה שיוחסה להולכת הרגל ע"י המומחה מטעם ההגנה, נותרים, בכל מקרה, עם מצב דברים שבו אין מנוס מן המסקנה שבשים לב לפרק הזמן שמפריד בין מופעי הרמזור לשני המעורבים (7 שניות כאמור) + פרק הזמן שנמצא בעבודת הבוחנות המשטרית כפרק הזמן הדרוש למכוניתו של הנאשם לנוע ממצב עמידה ועד להגעה למיקום המגע (כ-5 שניות כאמור) גם תחילת חצייתה של הולכת הרגל היתה באור אדום לדידה.

הולכת הרגל העידה בתיק זה, ואולם, בכל הכבוד וההערכה, התרשמתי היא שלמעשה היא לא זכרה כמעט דבר מן האירוע - וזאת הן בסמוך לאחריו והן במהלך עדותה בפני בית המשפט.

למעשה, בפני בית המשפט אף סימנה הולכת הרגל כאילו חצתה באלכסון בלב ליבו של הצומת ושלא במעבר חציה כלל.

מעדות עד הראייה, האזרח מר ארז זדה, עולה שהלה ראה כלי רכב נוספים, פרט לזה של הנאשם, מתחילים לנסוע בכיוון נסיעת הנאשם.

הוא לא ראה לדבריו מהיכן להיכן חצתה הולכת הרגל ובאיזה אופן חצתה.

כל אלה - ובפרט כאשר לא אחר מהבוחן המשטרי אומר שהוא איננו טוען שהנאשם נסע באור אדום (ואף אין הדבר נטען בכתב האישום שהגישה המאשימה) ובוודאי ובוודאי שכל ספק בעניין שכזה ממילא צריך לפעול לטובת נאשם העומד לדין - כל אלה מביאים לכלל קביעה בתיק זה שהנאשם נכנס לצומת, ונסע בו, בחסות האור הירוק בכיוון נסיעתו.

אף לא מצאתי כי נסתרה בכל דרך בחקירה נגדית גירסתו של הנאשם כי הוא עמד פרק זמן ממושך באור אדום טרם כניסתו לצומת וכי הוא נכנס לצומת רק כשהתחלף לדידו האור האדום לירוק בכיוון נסיעתו.

למעשה, אף כל הניסויים שנערכו במסגרת בוחנות התנועה ע"י המשטרה בתיק זה, לקחו בחשבון ויצאו מנקודת הנחה שהנאשם יצא ממצב עמידה לפני הכניסה לצומת, כגירסתו.

הנה כי כן, לסיכומו של היבט זה ייאמר כי עפ"י הראיות שהובאו בפניו אין מנוס ממסקנה ברמה שהיא לא רק מעבר לנדרש מצד נאשם בפלילים (העלאת ספק סביר) אלא אף מעבר לצורך - אף ברמה שמעבר למאזן ההסתברויות ואולי אף מעבר לכך - ולפיו הנאשם נע באדום והולכת הרגל חצתה (אף מתחילה) באדום.

אלא שבכך בלבד אין די כדי לשחרר נהג או נהגת מאחריות. שהרי גם אם הולך רגל או הולכת רגל חוצים באור אדום להולכי רגל ונהג או הנהגת נעים באור ירוק, אזי עדיין אין להם כמובן, לנהג או לנהגת, דרור לפגוע בהולך הרגל הרשולן באם יכולים הם למנוע את התאונה.

וכאן אני מגיע לשאלה האם הוכח, ברמה שמעבר לספק סביר, שהנאשם יכול היה למנוע את התאונה.

אני סבור כי בסוגיה זו עלה בידי ההגנה לעורר ספק סביר וכידוע, מספק שכזה, במשפט פלילי, נהנה הנאשם.

אסביר ואנמק :

את עדותו של הנאשם בדבר קיום אופנוע חיזק עד הראייה האזרח מר ארז זדה.

הנאשם העיד כי לכשהחל לנוע כשהתחלף האור בכיוון נסיעתו לירוק, עבר משמאלו ונע אופנוע מסוג הארלי דוידסון.

במסגרת עבודת בוחנות התנועה המשטרתית בתיק זה נערך ניסוי באמצעות קטנוע אשר עליו מורכב סבל, ע"י המשטרה, והימנו עלה, בשיחזור, שניתן היה לראות הולך רגל לפרקים.

בהקשר זה, אינני יכול לשלול את עמדת ההגנה על כי גם יתכן שאירע מצב שבו היתה מעין התאמה מתמשכת מבחינת המיקום של רכב הנאשם (שהינו אגב רכב נמוך) לבין מיקום האופנוע הנע (שגם לא נסתר שהיה גדול יותר ככל הנראה מהקטנוע אשר עמו בוצע הניסוי ואגב העדר תנועה רציפה כפי באירוע גופו) באופן שתהא, דרך מקרה, הסתרה מתמשכת, ולא דווקא הסתרה לפרקים.

במצב דברים שכזה - ככל שהתרחש - אכן אין לשלול את גירסת ההגנה בתיק זה ולפיה יתכן שהולכת הרגל הוסתרה לאורך זמן וברצף מעיני הנאשם ונתגלתה לו אך בשלב שבו לא ניתן היה בידו למנוע את הפגיעה בה אפילו היה הוא מבחין בה.

עפ"י ממצאי הבוחן המשטרתי מהירות נסיעתו של הנאשם (כפי שפותחה ביציאה ממצב עמידה) לא היתה מופרזת.

לטעמי, ובשים לב לכך שהיה לו אור ירוק בכיוון נסיעתו, אף לא מדובר היה במהירות בלתי סבירה (בין 20 ל- 30 קמ"ש לשיטת הבוחן המשטרתי) ולגירסת הנאשם (בין 30 ל- 40 קמ"ש).

ויוזכר שוב: אין מדובר בהתקרבות למעבר חציה בלתי מרומזר, אלא למעבר חציה מרומזר וכאשר לכלי הרכב אור ירוק ואילו להולכי רגל אור אדום.

אינני סבור, כשיטת התביעה בסיכומיה, בכל הכבוד, כי בסיטואציה שכזו נדרש נהג לבלום בשעה שאין הוא רואה כל גורם המצריך בלימה וזאת אך ורק כדי לקדם פני סכנה בלתי נראית מבחינתו.

כאמור, שונה מבחינת צפיות פני סיטואציה בהתקרבות נהג למעבר חציה לא מרומזר - בו בכל עת יש לצפות לקיום הולך רגל - לבין התקרבות נהג, עם כלי רכב אחרים נוספים, במהירות סבירה, למעבר חציה מרומזר בו נאסרת אותה שעה חציית הולכי רגל.

ויודגש שוב: גם במעבר חציה מרומזר כאשר יש אור אדום להולכי רגל, נדרשת זהירות וצפיות מצד נהג, אך לא דומה היא מטבעה לצפיות במעבר חציה לא מרומזר או במעבר חציה שבו יש אור ירוק משותף להולכי רגל ולכלי רכב.

מיקום האימפקט המדויק בתיק זה איננו ידוע.

בכך הכיר גם הבוחן המשטרתי בעמ' 19 שורות 16-17 לפרוטוקול.

מהירות חצייתה של הולכת הרגל אף היא תחת ספק לא קטן שהרי הבוחן המשטרתי העיד בהגינותו שכאשר יש אור אדום להולכי רגל במעבר חציה אזי נטייתם היא למהר (ראה עדות הבוחן המשטרתי בעמ' 23 שורה 27 לפרוטוקול וראה גם את הנחתו של הבוחן המשטרתי בעמ' 26 סיפא, שם הוא מציין שהוא מניח שהולכת הרגל האיצה את מהירות חצייתה).

לא נעלם מעיני בתיק זה שהנאשם לא ראה את הולכת הרגל בשום שלב.

אף לא נעלם מעיני שהנאשם ציין כי בשניה נתונה בחן במבטו במראה האם יכול הוא לעבור נתיב שמאלה לנוכח רכב שחנה בהמשך בימין הדרך על נתיב ימין.

אף לא נעלם מעיני כי שדה הראייה העקרוני לצומת - ובכלל זה גם למדרכות ולאי התנועה - היה פתוח והראות ביום האירוע היתה טובה.

אף לא נעלם מעיני שהולכת הרגל הרי אף לא נפגעה ע"י האופנוע ונדרשה התייחסות לעיתוי חלוף האופנוע על פני מעבר החציה בהקשר זה ביחס לעיתוי מיקום הולכת הרגל ביחס אליו באותה עת.

אלא שכאשר נותנים את הדעת לאפשרות - שאינני יכול לשלול - ולפיה הולכת הרגל, שחצתה כאמור באור אדום, הוסתרה לפרק זמן מתמשך, ואולי רציף, ובלתי ידוע במשכו מעיני הנאשם באופן אובייקטיבי - אזי אין אני גם יכול לשלול כי אפילו היה רואה אותה לבסוף, היה זה במצב דברים שבו, אפילו כאמור היה רואה אותה, לא יכול היה כבר למנוע הפגיעה בה.

אין בפני עדות או ראייה על נסיעה פרועה מצד הנאשם או על נסיעה במהירות בלתי סבירה בנסיבות מצידו.

אני שותף לדעתה של התביעה על כי סבירות גדולה יותר שנוצרו אכן "חללים" או אם תרצה לומר "חלונות" בשדה ראייה, שבהם אולי לא היתה הסתרה לנאשם ע"י האופנוע, ואולם על אמירה של סבירות גדולה יותר אין מבססים הרשעה בפלילים.

מה שיכול אולי להספיק במשפט אזרחי אין בו די במשפט פלילי - בו נדרשת כידוע רמת הוכחה שמעבר לספק סביר.

אי היכולת לשלול באירוע זה, כי דרך מקרה (שאיננו מקרה בלתי סביר בעליל) הסתיר האופנוע באופן מתמשך ורצוף, ללא הפוגה, מעיני הנאשם את הולכת הרגל במהלך חצייתה את הכביש באור אדום, היא אשר נותנת שמתקיים אותו ספק סביר אשר שם חסם בפני הרשעה.

כל זאת באם חצתה הולכת הרגל משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם (כגירסת התביעה, ואף ניכר מההתייחסות ואופן ניסוחי מסקנותיו של מומחה ההגנה בחוות דעתו, גם כגירסתה המסתברת יותר של ההגנה) ובפרט בהינתן שניכר מהעדר התעמקות ההגנה בנתוני כיוון ניגוב האבק ברכב הנאשם.

ובאם חצתה הולכת הרגל מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם (בין אם מלכתחילה משם ובין אם לאחר הגעה לשם ואז חרטה וחציה לכיוון שני) - ובאור אדום לדידה בכל מקרה כאמור - אזי ממילא ניכר שאין מחלוקת בין הצדדים בדבר העדר סיפק לבלום.

עוד היבט שלא נעלם מעיני הוא כי יתכן, אולי, שהנאשם יכול היה, בשלב כלשהו, להבחין בהולכת הרגל עוד על המדרכה או על אי התנועה ואולי "לקרוא" מצב דברים על כי עומדת היא לחצות אף בניגוד לאור האדום.

אך כלום יודעים אנו לבטח כי הולכת הרגל גילתה סימנים מוקדמים אכן לעשות כן? כלום יש עדות על כך? כלום יודעים אנו לבטח מתי הגיעה היא לשפת הכביש ביחס לעיתוי הרלבנטי להבחין בה? כלום יכול היה הנאשם (שהיה כאמור בצידו השני של הצומת) לראות ולצפות כל אלה, ואם כן, באיזה עיתוי? כלום היו אולי הולכי רגל נוספים שהסתירו, אולי, מעיני הנאשם את הולכת הרגל בהיותה עדיין על אי התנועה או על המדרכה ואת מעשיה והתנהלותה עוד טרם ירידתה לכביש? כלום אין סבירות, שלא נסתרה, גם בכך? כלום אף אם עמדה הולכת הרגל על אי התנועה יכול היה

וצריך היה הנאשם לשים אליה לב ממרחק באופן מיוחד ולהניח מראש כי היא תבחר אח"כ לחצות באור אדום ? כלום במהלך המתנתו של הנאשם לאור ירוק מבחינתו לא היתה, אולי, ובסבירות, הסתרה גם של כלי רכב שנעו לגיטימית בצומת בכיוונים אחרים ואולי הסתירו את הולכת הרגל ממנו בשלבים שטרם התחלת "האירוע" ? ומתי בדיוק הגיעה הולכת הרגל לצומת ? כלום הדבר ידוע ?

הנה כי כן, שאלות אלה מדגימות שאין בטחון משפטי שניתן היה גם לדרוש מהנאשם כנהג שיידע מראש דבר התנהלותה האפשרי של הולכת הרגל עוד טרם נוצרה כלל סיטואציה ברת התייחסות לחריג.

לסיכום:

מלכתחילה לא כשל הנאשם בתיק זה בנסיעה באור אדום ברמזור, ואילו באשר לשאלת אחריותו של הנאשם לתאונה ויכולתו כנהג למנעה על אף רשלנות הולכת הרגל בחציה באור אדום, נותרתי עם קיומו של ספק סביר.

אך ורק מחמת הספק כאמור, מזוכה לפיכך הנאשם בסופו של יום מן העבירות שיוחסו לו.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ט תמוז תשע"ה, 16 יולי 2015, במעמד הצדדים.

ק. אסף כהן